

Barba facit Virum. Hinc Papyrius Marius hęc opinione fretus, tantam injuriam esse interpretatus est, dum barbam ejus attrectaret miles quidem Gallus, ut illi, velut fidentis animi homini, Scipione eburneo caput percussisset. Taceo, quod temeraria & audaci barbæ attrectatione metuendum venit periculum, ne cum legatis illis Davidis, imberbis nonnullus abire cogatur; facile namq; per tactum illum illicitum barba evelli potest. Quæ verò hęc & qualis contumelia sit, in agro Theologico Regem Hebræorum informatorem habemus. Atqui contumelias nec facere, nec pati decet. Huc spectant verba Causaboni; Faci hominis est, ac Babæ alicujus vel abjectissimi certè, barbam suam præbere vellendam, quasi hominibus petulantibus ludibrium debeas, aut eorum petulantem lasciviam non possis effugere. Familiare erat Græcis ac Latinis, ut, quibus illudere volebant, barbam illis vellent. In primis Stoicis & Cynicis, cum in publico conspiciebantur, quia indolentiam & vacuitatem affectuum profitebantur. Auctor Dio Chrysostr. in eadem Schemâ Philosophi. Sic olim Socrates per Athenas ingrediens solitus, ὡς γὰρ Ἰλλεθεαι, ut ait Laërtius. Inde proverbium de omni contemptu, τὸν πᾶν ὄντα γίλλειν ἔστιν, vel ut Julianus loquitur: ὑβρίζειν ἐστὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ γενεῖου ἰερίχας

F I N I S.

Coll. Diss. A 135, Misc 28